

Itt jön

A New York Times bestsellerszerzői
Henry Winkler & Lin Oliver

HANK

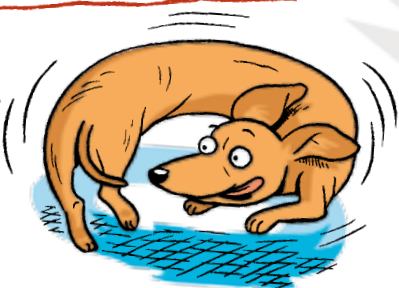

Rövid mese egy hosszú kutyáról

Hank egyik nagy álma most végre teljesül. Sikerül meggyőznie az apját, ha javít a jegyein, akkor a család egy új taggal bővíthet: egy kutyával. De az új jószág, Cheerio, elég hóbortos, és sok galibát okoz. Így amikor a kutyus elveszik a parkban, Hank apja bejelenti: a kutyának mennie kell. Vajon Hank meggyőzheti édesapját, hogy nem ő hagyta el Cheeriót, vagy tényleg elveszíti az új kedvencét és a legjobb barátját?

„Hank egy nagyon vagány srác, örültem, hogy végre van egy kis barátja, Cheerio.”
Dávid

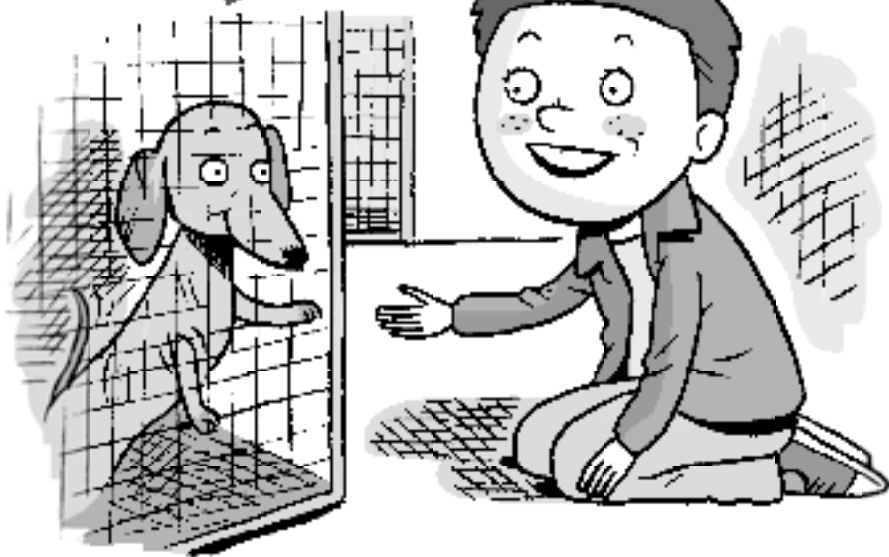

„Imádom a kutyákat! Sajnos egyelőre nekem még nincs saját háziállatom. De Hank jó tippet adott: jó jegyekkel meg lehet győzni a szülőket.”

Liza

Itt jön Henry Winkler & Lin Oliver

HANK

Rövid mese egy hosszú kutyáról

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

– Hank, tonhaldarabkák vannak a nyelveden! – jegyezte meg a húgom, Emily.

– Akkor ne bámuld! – feleltem.

– Csak a hangomra figyelj! A szám tele van szavakkal, és mind próbálnak kijönni.

– Csak az a baj, hogy a tonhaldarabkák is repülnek velük együtt. Nagyon durva.

Letettem a villámat. Tulajdonképpen már egy ideje ezt akar-

tam, és a megjegyzése remek indok volt, hogy megtehessem, anyu ugyanis már megint egészséges vacsit tálalt fel: annyira tűnt gusztusosnak, mint egy tudományos kísérlet alapanyaga. Az íze is pont olyan volt. Ha engem kérdeztek, szerintem a tonhalnak és az áfonyának semmi keresnivalója ugyanazon a tányéron.

– Egyébként nem érdekel a mondanivalód – folytatta Emily.

– Katherine volt itt először, és kész.

Észrevettem, hogy a húgom nyelve sem nézett ki valami csodásan. Teljesen kékre színeződött az áfonyától. Mintha az összes hupikék törpike az ő szájában lakott volna.

– Emily, édesem! – vágott közbe anyu. – Hanknek is joga van elmondani azt, amit szeretne.

– Így igaz – válaszoltam. – Azt szeretném mondani, hogy ennek a családnak kellene egy háziállat.

– Már van háziállatunk! Katherine a nevel! – csattant fel Emily.

– Katherine egy iguána – állapítottam meg. – Csak sziszeg és kapkodja a legyeket. Labdázni sem tud. Kell nekünk egy kutya.

Apu, szájában egy falattal, rám pillantott.

– És ki fogja gondozni azt a kutyát? – kérdezte. – Egy háziállatot etetni, sétáltatni, fürdetni kell, és meg kell tanítani neki, hogyan szabad viselkedni.

– Épp ezt akarom – válaszoltam. – Alig várom, hogy elkezdhessem.

– Hank! – sóhajtott fel Emily. – Nem lehet kutyánk, mert Katherine még gyerek. Megrémítené egy nagy kutya. És ettől nekem, az anyukájának megszakadna a szíve.

– Jaj, ne! Te vagy az anyukája? – kérdeztem. – Ez akkor megmagyaráz pár dolgot. Hasonlítók egymásra. Mindkettőtöknek pikkelyes a bőre, a lábatokon karom van, és a hosszú nyelvekkel legyeket kapkodtok.

– Hank, elég legyen! – szólt rám anyu, majd felállt, és elkezdte leszedni a tányérokat.

Emily is felállt, és a szobájába
indult. Kicsit később visszajött,
Katherine-nel a vállán, aki úgy te-
keredett a nyaka köré, mint egy sál.

– Csak nem hozod ide az asz-
talhoz azt a hüllőt? – ellenkez-
tem.

– Ő is családtag – jelentette ki Emily.

Abban a pillanatban, ahogy a húgom leült a székre, Katherine kinyújtotta hosszú nyelvét, és bekapta az utolsó falat vajas teker-
csemet. Ez volt az egyetlen do-
log, amit még meg akartam enni.
Félretettem egy falatot,

hogy valami jóízűvel fejezzem be a nem túl finom vacsorát.

– Hé, Katherine! – kiáltottam rá. – Most azonnal tedd le! Az az enyém!

De már késő volt. A tekercs eltűnt az iguána testében.

Katherine rám mosolygott, mintha azt mondta volna: „Erről lecsúsztál, kölyök.”

– Látod, apu? Nem igazság, hogy Emilynek lehet háziállata. Ráadásul egy hüllő. Ő és a tekercslopó szörnyetege a szobájában lébecolnak. És én? Én egyedül vagyok a szobámban, és csak unatkozom.

– Hát, Hank – állapította meg apu –, ezen segíthetünk. Épp arra gondoltam, hogy gyakorolhatnánk

a helyesírással kártyákkal vacsora után.

– Ne már, apu! Nincs kedvem megint a kártyákkal kínlódni! Semmit sem segítenek. Egy per-cig tudom azt a szót, és a követ-kező pillanatban már el is felej-tem.

– Hank, nemsokára dolgozatot írtok. Nem akarod, hogy jól sike-rüljön? – kérdezte.

Na, megint itt tartunk. Apu egy étkezést sem bír ki anélkül, hogy meg ne említené a sulit.

A jegyeim nem valami jók. Tu-dom, hogy nem. De nekem nehéz a sulis. Próbálkozom én, szeretném jól csinálni. Tényleg. Viszont min-denki azt hiszi, főleg apu, hogy nem próbálom elég keményen.

Azt mondják, vicces vagyok és jó a beszélőkém, úgyhogy semmi okom arra, hogy ne legyenek jobb osztályzataim. Nem tudom nekik elmagyarázni, hogy nem számít, milyen keményen próbálkozok, a bizimen ez nem látszik.

– Kössünk alkut, apu! – javasoltam. – Gyakorolok a kártyákkal. Megteszek mindent. És ha jó jegyet kapok a dogámra, akkor elviszel a menhelyre.

– Remek ötlet! – jegyezte meg Emily. – És ott is hagyhatod, apu.

– Szerintem megfontolhatnánk, amit Hank mond – szólalt meg anyu. – Egy gyereknek kell valamilyen cél, és egy kutya erre nagyszerű lenne.

– És ki fogja felszedni az ürüléket utána? – tudakolta apu.

– Én vagyok a te embered, apu! Felveszek egy gumikesztyűt, egy orrcsipeszt és egy szájmaszkot, aztán csinálom is.

Apu közben már el is indult az íróasztala felé, és kihúzta a fiókot, ahol a kártyákat tartotta. Azt a bútor szeretem a legkevesbé a házban.

– Íme az ajánlatom, Hank – mondta, miközben kinyitotta a képes kártyák dobozát. – Ha azt látom, hogy *minden* jegyed javul, akkor kiruccanhatunk a telepre.

– Várj, apu! Azt hittem, csak a helyesírásdogáról beszélünk...

– Nem, Hank. Az nem elég. Minden jegyeden javítanod kell.

– Még matekból is? – kérdeztem.

– Főleg matekból.

– Olvasásból is?

Apu kezdett kijönni a sodrából.

– Minden tantárgyból – felelte határozottan.

Így hát vacsi után ott ültünk apuval a pamlagon a kártyás dobozzal. Nem hiszitek el, mi volt a legelső szó... Lehetetlen volt betűzni... Mályva. Honnan kellene tudnom, hogy j-vel vagy ly-nal kell-e írni? Fogalmam sem volt róla.

Persze elszúrtam a következő három szót is. Na jó, a következő tízet. Hogy lesz nekem kutyám, ha arra sem emlékszem, hogyan kell betűzni ezeket a könnyű

szavakat? Ötletem sem volt, úgy-
hogyan azt csináltam, mint mindig,
ha meg kell oldanom valamit: írtam
egy listát.